Enderrock | Helena Morén Alegret | Actualitzat el 06/11/2018 a les 19:00

Ivette Nadal: «L'obra d'en Víctor Sunyol em fa escriure cançons i poemes nous»

Aquesta setmana Enderrock entrevista els cinc finalistes al Premi Miquel Martí i Pol del Certamen Terra i Cultura 2018

Ivette Nadal | Michal Novak

Ivette Nadal ha musicat el poema "De quan t'adorms" de Víctor Sunyol, que forma part del poemari *A poc a poc. Cançons de bressol* (Comanegra, 2018), amb il·lustracions d'Olga Capdevila i que té un canal de Youtube on es van penjar musicacions d'alguns dels poemes. Entre aquests, "De quan t'adorms" ha estat l'únic que ha aconseguit col·locar-se entre els cinc poemes finalistes al Premi Miquel Martí i Pol 2018 que organitza el Celler Vall-Llach. El jurat es reunirà dissabte 10 de novembre, i la seva decisió es farà pública el dimarts 13 de novembre. Parlem amb **Nadal** de les interioritats de la musicació i del poema.

Què has trobat en aquest poema de Víctor Sunyol?
Ivette Nadal: El 2012 vaig musicar per primera vegada en Víctor amb "Cançó de bressol per un osset de peluix", al disc *Mestres i amicus* (RHRN), i va ser el primer poeta que vaig conèixer personalment i que m'era ben bé mestre i amic; també el primer que vaig decidir intentar musicar. Sempre he cantat poesia i lletra pròpia. De fet, que s'hagin publicat només hi ha "Cançó de bressol per un osset de peluix" i "De quan t'adorms", però ell no sap que en tinc un grapat més de musicades seves. A mi l'obra d'en Víctor em fa escriure cançons noves com ara "Ànima meva", i també poemes nous.

T'inspira tant que ara tornes a musicar-lo?
I.N: Em va fascinar aquest poemari *A poc a poc*, quan vaig tenir la gran sort de rebre'l anys abans que el publiqués amb Comanegra. Algunes d'aquestes cançons de bressol, li vaig dir que a mi allò em semblava que podria ser un disc, que aquells poemes o cançons la música sortia sola, que la música ja la dictava la cançó o el poema de bressol, i que impactava molt, quan les cantem en directe, fa plorar al públic i a mi mateixa.

Què t'inspiren les lletres dels seus poemes?
I.N: Una sensació que pocs poetes m'han donat en cantar-los. I ara amb el llibre ja publicat, em va encantar musicar un segon poema seu, "De quan t'adorms", perquè és un poeta excepcional; és el poemari-cançoner que més cops llegeixo. Aquest llibre em sembla molt guaridor, molt blanc, molt net, molt pur i ple d'amor. La cançó de bressol que jo canto, ho faig imaginant l'amor d'una persona angelical, des d'un no-vull-que-s'acabi-aquest-amor. Com la seva lletra diu 'quan tu t'adorms, s'adorm l'amor'. Les dues vegades que he musicat en Víctor m'ha donat la sensació que el poema m'estava cantant a mi la música que ja tenia. I al mateix temps sentia que aquella música era també molt meva, que s'assemblava molt a mi.

Ivette Nadal. Foto: Juan Miguel Morales

La teva relació amb el món de la poesia ve de lluny.
I.N: Vaig començar a 17 anys, llavors hi havia molt poques cantautores joves que fessin poesia i cançó pròpia, i sempre he volgut mantenir aquesta línia, d'alimentar els meus concerts de les dues coses, i que la línia entre cançó i poema fos molt fràgil. I vaig necessitar treure el disc *Mestres i amics* (Right Here Right Now, 2012) per ensenyar tots aquells poetes i persones que m'havien marcat moltíssim. I en Víctor n'és el primer, i el que sempre conservaré.

Amb el Víctor, com us vau conèixer?
I.N: En Víctor va ser el meu professor de català quan feia batxillerat artístic a l'escola d'art de Vic. Ell em va fer despertar cap al món de la poesia. Em vaig enamorar de com feia les classes, i sobretot

de l'amor que tenia cap a la poesia, no podia escoltar la classe per culpa del poema inicial o la cita que ens escrivia a la pissara abans de començar la classe. Amb allò jo ja en tenia prou, era una classe magistral. És la persona que conec que més sap de poesia i que l'interessa moltíssim el món de la cançó.

Com distingeixes la teva obra poètica de la cantada i composta?
I.N: És cert que em sembla que una cançó ha d'entrar més ràpidament, i que ha de tenir una estructura més popular que segons quin poema. Que una lletra potser ha de ser entesa en menys temps, i té la sort que la música l'ajuda. I que un poema (o els que faig jo que no són gens puristes) pot ser més dens, més breu, més abstracte o més juganer i em puc saltar més les normes.